

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜZ BALKONU

Bedrettin Aykın

Partika Dizi

Poetika Dizisi

Bedrettin Aykın, 20 Ekim 1936'da Tokat' ın Niksar ilçesinde doğdu. İlk ve ortaokulu Niksar' da okudu. Tokat Gaziosmanpaşa ve İstanbul Haydarpaşa liselerinde öğrenimini sürdürme çabaları ekonomik nedenlerle sonuçsuz kaldı.

1957 yılında parasız yatılı İstanbul Selimiye Veteriner Sağlık Meslek Lisesi' ni bitirdi. Zonguldak, Muğla, Elazığ ve Konya illeri veteriner örgütlerinde teknisyen olarak çalıştı. Askerlik görevi sırasında, siyasal görüşleri nedeniyle Ankara' dan Elazığ' a sürgün edildi.1970' de kamu görevinden ayrılarak, özel kuruluşlarda çeşitli ilaç firmalarının, veteriner ilaçları bölümlerinin güney, güneydoğu, İç Anadolu, Trakya ve Marmara bölge temsilciliklerini üstlendi.(1970-1992)

İlk şiiri 1962 yılında *İmce* dergisinde yayınlandı. Kayseri'de arkadaşlarıyla *Hakimiyet Sanat* dergisini çıkardı. İstanbul'da *Şiir Ülkesi* dergisini kurarak yayın yönetmenliğini üstlendi. Şiir ve yazılarını *Hakimiyet Sanat*, *Yapıt*, *Türk Dili*, *Edebiyat Cephesi*, *Somut*, *Türkiye Yazıları*, *Dönemeç*, *Yaba*, *Karşı*, *Su*, *Eşik*, *Dize*, *Biçem*, *Söylem*, *Varlık*, *Şiirlik*, *Poetik'us*, *Güzel Yazılar*, *Bahçe*, *Morca* ve *Cumhuriyet Kitap* gibi çeşitli dergilerde yayımladı.

Yapıtları: *Her Mevsim Acılarda* (1982), *Gecede Söylenen Türküler* (1984), *Eksik Bir Gökyüzü* (1985), *Yaralı İlkıyaz* (1990), *Ansızın Güz* (1992), *Sevda Sureleri* (1994), *Yalnızlıklar* (1997). Bedrettin Aykın, *Gecede Söylenen Türküler* adlı dosyasıyla, 1984 *Yaşar Nabi Nayır Şiir Ödülü'* ne değer görüldü.

Pen Yazarlar Derneği, Türkiye Yazarlar Sendikası, Edebiyatçılar Derneği ve Dil Derneği üyesi olan; TYS' nin denetim, yönetim, disiplin ve yayıncılık konularında görev alan Bedrettin Aykın 1980'den bu yana yaşamını İstanbul' da sürdürüyor.

BELGE YAYINLARI

Poetika Dizisi

GÜZ BALKONU

© *Bedrettin Aykan*

Dizgi

Özlem Sevda Aykan

Kapak

Şeref İnce

Teknik Hazırlık

Songül Grafik

Baskı

Ceren Ofset

Birinci Baskı

Ekim 2001

BELGE ULUSLARARASI YAYINCILIK

Divanyolu Cad. 15/1 Binbirdirek İşhanı

Sultanahmet - İstanbul

Ücretsiz Tel/Fax: (212) 638 34 58 <http://www.belgeyayin.org>

Bedrettin Aykın

GÜZ BALKONU

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
yayınları

İÇİNDEKİLER

I . günlerden hüznü

Eski Değirmen	9
Kışevi	10
Terzi	13
Düşler Kitabı	14
Dönüşüm	16
Savağa Alınmış Sular	18
Ökse	20
Kanayan	22
Kış Yaklaşımı	24
Kış Üşümeleri	26
Ev İçlerinde	27
Karaşın Acı	30
Son	32
Yalnızlık Yokuşu	34
Açık Kalsın Yaram	37
Sarsıntı . I	40
Sarsıntı . II	42
Fotoğrafsız	43

II . yoksunluklar

Yol	49
Sevgili Yanlışım	52
Çaparı	54
Yoksama	56
Uyan	59
İmgesi Yaz	60
Yoksunluklar	63

III .vurdum içimin son atını

Anahtarsız	67
Kardeşim Keder	68
Sessiz	70
Siyah Lale	73
Bende Kalan	74
Gözbağı	76
Eskil Acı	78
Kalbim Bir Ören	82
Görmeyebiliriz	83
Sürüyor Acı	84
Öldürün Beni	86
Anahtar	89
Yalnızlık Değinileri	92
Yine O Acı	93
Vurdum İçimin Son Atını	94

I . g ü n l e r d e n h ü z ü n

ESKİ DEĞİRMEN

örtmüyor acının üstünü
aysız yıldızsız gökyüzü
bu sürgün yerinde
akşamın konuğu keder
bütün zamanlar gece

yüreğinde hep o
sıkılmış limon burukluğu
çekilip ezik kabuğuna
kaybolmuş sisler içinde
derin koyakları yüzünün
artık hiç esmiyor
o eski ılık rüzgâr
dağılmıyor hüznün

ırınak boyu ılgınlar arasında
hiçbir yere götürmeyen yol
büyüten yaşlı bir yalnızlığı
orada öylece terkedilmiş
o eski değirmen kendisi

KIŞEVI

aynı saksılarda yan yana
saranr üç kök sardunya
açılmaz perdesi pencerenin
kapalı panjuru kuş seslerine
içime sıkıntılar veren evin

/ kış evi

**güneşi gizleyen perdelere
panjurlara çarparak
sürekli parçalanan
bir bardak sesi kulaklarımda
yüreğime batan yüzlerce
küçücük cam parçacıkları
her an o kristallerde yeniden
kınılarak ağır yaralar aldım
bir daha sarılmayan yaralar
kanıyordu uzak bakışlarda
loş odalarda günler aylar**

/ kışevi

uzatmalı bir hüznün kıyısında
bekledim çiğdemler açsın
yaşlı yüzümde yine
biliyorum boşuna bir bekleyiş
bu benimkisi senelerce
karlı bir dağın eteklerinde

giyinip çıplak tenime
buzdan bir yalnızlığı üşürüm
yolları kardan kapanmış
bir kışevinde
aralıksız yağıyor kar
ömrümün üzerine

TERZİ

ak giysiler dikerdim
sözcüklerden
bir zamanlar
hüzünlerinize

dikiş tutmuyor artık düşlerim
sökülüyor ne diktiysem

DÜŞLER KİTABI

**teknemi onarıyorum
kıyıya vurmuş
yenik teknemi
boyayıp vernikliyorum
incinmiş yerlerini**

**dindi içimdeki fırtına
deniz sustu duruldu
teknemi onarıyorum
yeni yolculuklara
yeni düşlere**

/ düşler kitabı

düşler kitabı ömrüm
yanılığlar düş kırıkları
ne çok geciktim
hayata şiire sana

hep aradım sordum
ülkeni bilen yoktu
yaşadım bütün yalnızlıkları
yolların hepsi
bir sonsuz çöle çıkıyordu

DÖNÜŞÜM

ateş de ölümlü kül de
sürüp gitmez bu karakış
erir yüreğinizde karlar
uzatır dünyanıza başını
ansızın bir bahar dalı

sonsuz işleyen saat
dengesizlikler içinde
şaşılası bir denge
gülümseyen bir gül açar
günü kanatan dikenler geçince

/ dönüşüm

nesneler de ölümlü
yürüyor oturduğunuz kaya
aynı sona sizinle
çürüyüp karışıyor teni toprağa
oyuyor altınızı durmadan
yalnızlık adlı zaman
yolların sonu çıkıyor başlangıca

nasılsa atacak kıyısına
boğulduğunuz ırmak sizi
bir başka yaşam boyutu bu
büsbütün yok olmak değil ki
avuntu olsa da çok güzel
dönüşmek bozkırda bir ağaca

SAVAĞA ALINMIŞ SULAR

**denize koşan ırmağın sevinci
karşıyor sabahın kuş seslerine
gidecek evi yok kederlerimin
giyiniyorum gömleğini isteksizce**

**gülümseyen güne karşı
gülleri buduyor bahçede
günaydinsız yaşlı ellerim
asma çubukları çelikliyor
güz balkonu altına özenle
üzümlerini göremese de
ağırlayacak hüznümü
cardağın gölgesinde**

/ savağa alınmış sular

**içimde hep o tatsız boşluk
geç kaldım sana
seni yazmaya
bensiz kalktı biraz önce
iskeleden deniz otobüsü yine
vuruyor dalgaları üst üste
örselenmiş yüreğimin bordasına**

**terkedilmiş bir değirmenim
böğürtlenler ılgınlar arasında
bendim yıkılmış taşım dönmüyor
savağa alınmış sulardır hayat
akar bana uğramadan uzaklara**

ÖKSE

ne zaman başlamıştı içindeki bozgun
anladığı gün mü kafesini kanıksadığını
sevgi öpüşlerini unuttuğunda mı sönmüştü
hayatı kucaklayan harlı yürek yangını

çağrısı duyulmaz olduğunda uzak yazların
içinin cırcırböcekleri sustuğunda mı
takılmıştı gülüşüne o karanlık maske
adımları ağırlaştığında mı bir yokuşta

/ ökse

beklentilerin bittiği bir ıssız kıyıda
ansızın ayrımına vardığında mı akşamın
eskiden arada bir konuk gelen kederin
iyiden iyiye yerleştiğinde mi gözlerine

yenik düştüğünde kendiyle kavgasında
bir avdı dip sularda çırpındığı bir ağda
yıkıntısını taşıırken görülmüştü en son
bırakmaz onu istekle yakalandığı o ökse

KANAYAN

kanayan bir kederdi gözleri
bir şeylerden kaçarcasına
çıkıp geldi kuytulardan
ardında sessiz ağıtlarla
bulutlara karıştığı gece

bir sürekli kıssa hayat
nasıl ulaşabilsin uzak yazlara
uçabilir mi hiç kırık bir kalple
çizebilir mi sevinci yeniden
sizler gibi yüzünün tuvaline

/ kanayan

**bir tansıktı karları delmesi
büyüdü ilkyazda özlemlerle
kendiliğinden o çiğdem çiçek
bir kez olsun koklanmadan
kurudu dikenler arasında**

**sevdi okşadı yarasını
bir sevdaya kök salamayan
o büyük yalnızlıklar yorgunu
kapanmayan yarasını sağıtmaya
şirler sağdı karanlıkta
mutsuzluğun göğsünden**

KIŞ YAKLAŞIMI

günleri savuruyor güz yeli
büyütüp zakkum yalnızlığı
ıssız ören yerlerimizde
yanlış bir gülü kokluyoruz
batıyor dikenini ellerimize

özlemlerimiz uzunluğunca
kaçış denemelerimiz
nereye gitsek akşam
sabah sayımlarında yeniden
hücrelerimize dönüyoruz

/ kış yaklaşımı

sustu şarkıları kadınlarımızın
hepsi nakışsız örüyor artık
hüznün balkonunda
hayatın örgüsünü
açmadan soluyor nilüferler
batıp yittikleri kara gölde
sökülüyor attıkları her ilmek
yaklaşan kış sesleri
tenha solgun tenlerinde

KIŞ ÜŞÜMELERİ

göğsünde ince bir sızı
yalnızlığı emziriyor hüznün
başında ak örtüsü şehrin
camlarda buz tutan gün

sürüp yitik izlerini
düşeniz yollarına yeniden
kuşlar mı üşürdü en çok
çocuk yürekleriniz mi yoksa
kaybolduğunuz o uzun kışlarda

kim bilebilirdi
kapısı sevgilere kapalı
her mevsimi kış evlerde
yaşamı donduran
bitimsiz yoksunlukların
nasıl titrettiğini içinizi
sizlerden daha iyi

EV İÇLERİNDE

iki dilsizdiniz
sessiz bir çığlığı
büyüten uzun g zde

solmaya bırakıp ev içlerinde
sevdanın incinmiş çiçeğini
sürdünüz atlarınızı her akşam
dolu dizgin hüznün ülkesine

/ ev içlerinde

eskimiş eşyalar gibiydiniz
yürek enfarktüsü odaların
birer sevimsiz fazlalık
kovalayıp birbirini
sokan akrep yelkovan

aranızda hep o amansız
yüksek gerilim hattı
öfkeli kutupları sürekli
kıvılcımlar saçan hırçın ev
gizliyor yüzünüzün güneşini

/ ev içlerinde

kuşatıldığınız kirli sularda
soluduğunuz bir gri sevgisizlik
günleri kanatan diken sözlerle
koyu bir umarsızlığa sürgün
çırpınıyorsunuz o görünmez ağda

yaşanmış yaşanmamış
yazları düşünüp susuyor şimdi
terkedilmiş tenin ince dili
anlıyorsunuz ki çoktan geçmiş
gelmeyecek bir daha o kiraz mevsimi

KARAŞIN ACI

kalbimin çöle dönüştüğü yerde
uzanmış uyuyor şimdi
yatağı telaşlı bir nehir
kuşlar geçiyor gözlerinden
bulutlar geçiyor

/ karaşın acı

**başı bir yanda
bir çocuğun başı
masum yalnız ve asi
bütün özgürlükler için
açılmış kolları kanat gibi**

**sen benim neyimsin
kadınım karanlığım
çoğul yalnızlığımın kızı
ne olur kırık kanadım olma
sevgili karaşın acı**

SON

beklentisiz bir durakta
yenildin yaklaşıyor akşam
gidecek hiçbir yerin yok
kendinden kederinden başka
çağrısını yineliyor sürekli
kışkırtan yıldızlı gece
bir derin uçurum önünde

yakıyor içini ardına baktığında
yılların tortusundan sızan acı
gelmeyecek bir daha ilkyaz
bir tükenişin ayak sesleri kapıda
mevsimsiz yağıyor kar durmadan
bir yanlışı yürüdüğü yollara

/ son

mut yok sana sevinç yok anlasana
bütün günlerin sonu yorgunluk
katlanılmaz bir yalnızlık
sanırım tek isteğin şimdi
silip günlüğünden yanılgılarını
yaşamı yeni baştan yazabilmek

çıplak bir ağaçsın güzde
kuşlar bile konmuyor artık
her gün yeni bir yerinden
kırılıp kanayan dallarına
nedir nokta koymayı engelleyen
bu anlamsız öykünün sonuna
ne duruyorsun daha çok incinmeden
saplayıver göğsüne hançerini onurla

YALNIZLIK YOKUŞU

kimsesiz hüznler
bırakıp gitmiştiniz
odalarda koltuğunuzda
karşıladılar bizi
sizin yerinize

çıkıp kuytulardan
kediniz geldi sesimize
mırıldandı ağlamaklı
sürünüp acımıza

/ yalnızlık yokuşu

solgun bir eylül
yas tutuyor bahçenizde
konuşmuyor avludaki kuyu
duyulmuyormuş günlerdir
komşu çardaklardan
çıkırığının türküsü

masanızda kurumuş yarım ekmek
küflenmiş zeytinler tabakta
susamış sardunyalığınız
size inat direniyor ölüme

/ yalnızlık yokuşu

açık bir kitap divanda
yarıya yakın okunmuş
altı çizilmiş kimi tümcelerin
üstünde izleri gözlerinizin
bitmemiş bir şiir
yazı makinenizde

her yolu sonuna dek
yürümek isteyen siz
demek yoruldunuz
bu yalnızlık yokuşunda
çekildiniz sessizce yarıştan
bağışlamıyorum sizi kendimi

AÇIK KALSIN YARAM

günlerdir köşesinde
bir kırık hüznün söz
öpse onu uzak nefesin
çözülür suskun dil
aşk kanat bir çarpıntı
yatağında yürür yeniden

çiğdemler açmıyor çöl
esen meltem değil
kanatır yoksunluğu
bir yabancı yanlıs ses
gözlerinin değdiği her yerden
taşır imgelemim şiirime seni

/ açık kalsın yaram

çalınsa kapım şimdi
ardında yine yalnızlık
kafesine alışkın o kuş
anımsar kanatlarını
uçar ulaşmaya yitik ülkene

göl kokan rüzgârın değilse
ıssız avlumu ayaklandıran
ansızın kış olur
gök donar yıldızlar düşer
üşüyen anılar çarpar
perdesi kapalı pencereme

/ açık kalsın yaram

sever okşanm seslerini
senin saçlarını okşarcasına
pamuk şekeri bulutlar
çelik leblebiler veririm
yaşamın tatlı çağıltısı
haylaz komşu çocuklarına

arada bir bassınlar ki
paslanan ziline yüreğimin
örtmesin üstünü yakut zaman
seni geri getirmeyen o düş
yaşatsın acımı sonsuza
hep açık kalsın yaram

SARSINTI

I

karabasan bir gece
zorlanıyor uzun uykularımızda
kapıları yatak odalarımızın
kaçacak hiçbir yerimiz yok
ne bizim ne de evlerimizin
böylesine yakın olmamıştık
ey ölüm hiç birbirimize
nasıl bir kilittir bu
vurduğun ömrümüze

/ sarsıntı

yükselen çığlıklar ağıtlardık
kırılmış aynasında sabahın
ağır yaralı kentlerde
ölülerimizi arıyorduk
eskiden evimiz olan örenlerde

zamana karşı yarışıyor yaşam/aşk
yetişemiyor ne denli koşsa
kurmaya duran saatlerimizi
sustuk sonsuza binlerce
çığlıklarımız duyulmaz
ardında toplu gömütler bırakarak
geçiyor bu yıl yaz

SARSINTI

II

bütün acıları tattım
sarsıntıların her türlüünü
kaç yıldır dolaşıyorum
kalbimin yıkıntılarını
kazıp tınaklarımla altını
kanayan sözcüklerin
arıyorum bir daha dönmeyecek olanı

sen yoksun artık anladım
hiçbir deprem yıkamaz sanırdım
silindim sevda haritasından
yerle bir oldu gönülevim
yeniden yapılamaz
taşıyamaz sensizliği
yaşlı yorgun bedenim

FOTOĞRAFSIZ

bir resmim olsun isterdim
seninle birlikte çekilmiş
niksar' da bir ilkyaz günü
önünde ahşap evimizin
annem de olurdu aramızda belki
boş duruyor içimde çerçevesi

/ fotoğrafsız

ışıkları sönmüş şehrinin
anımsadığım hep acının yüzü
kışlardan sığındığında göğsüne
yolu ıssıza düşen çocukluğum
okşasın isterdim saçlarımı
hüznümü öpüp dağıtsın babam
olmayan o fotoğrafta

korku dağları ardında kaşlarının
gizleyip sevgisini gözlerimden
kırık dökük bırakmasa bir yanımı
bir kez bile sarılamadığım
o uzak yıldız ışıltısı babam
kitaplığımdan bana sıcacık bakan
bir resmin olsun isterdim

/ fotoğrafsız

yoruldu sonsuz kederlerle
yan yana düşmeyen gölgelerimiz
kanayıp yürürken üstüne karanlığın
çift kollu pirinç bir şamdanda
kendini tüketmeden o iki mum
içimdeki geceye dolunaylar katan
bir resmim olsun isterdim

tozlarını alınca dünün
bugünü gördüm ürperdim birden
yineliyorduk güzel oğlumla
aynı yanlışları dün gibi
bulamadım sevgi kütüğümüzde
birlikte bir tek resmimizi

İ . y o k s u n l u k l a r

YOL

Ülkesiz bir gezginim. Yüzümde yılların yüküyle geçtim bütün yollardan. Göğü acıyla çizerek, kalbimi cezalandırdım, yanımda sevgisiz uyuduğu an.

Akşamı, aşkları ve zulmü sorgulayıp her durakta, yürürüm mahşeri yalnızlığımla. Gökte yıldızların kardeşliği, havada ilkyazın kokusu içimi serinletmiyor. Sözcükler köze dönüşmüş, yakıyor tenimi.

/ yol

Yeşil bir yapraktı soldu o. Bir ağaçtan söz etse,
derin bir orman olurdum. Duyulurdu uğultusu
dallarımın. Bir ılgımdı gördüğüm, sürüyor su-
suzluğum çölde.

Rüzgârla yıkadım sesimi. Geceyle, kederle.
Adını yazdım, tarih düştüm simsiyah harfler-
le yanılığımın yanına.

/yol

Bekledim ki gece bitsin. Gün doğsun gizler  z ls n, düşler gerçek olsun. Bir orman uyansın sabahla. Kuşlar bilmesin, dallar bilmesin. Yalnız yürünen yolların yorgun yolcusu bilsin.

Vaz mı geçtim aramaktan yitiğimi, yoksa buldum mu? İ te tapınağındayım, şiir bağışladı beni.

SEVGİLİ YANLIŞIM

Kırık bir kürekle açıldığım rüzgârlı düş deni-
zim, sürüklüyor mercan kayalıklarına senin.
Kan kaybediyor yaralı teknem.

Uyarmıştı sevdalı sarmaşık, terkedilmiş unut-
mabenî. Yüreğim bir söz dinlemez çocuk
Duymak istediği tek ses, kuytuda mor menek-
şenin.

/ sevgili yanlışım

Yorulur incinirsin yolumda, çok acılar çekersin demişti. Yanarsın sam rüzgârlarımda. Ateş ne yapabilirdi, yurdu külhan olana. Koştum gönüllü yandım.

En güzel yanlışımdın benim. Çevirip ömrümün günlüğünü geriye, yazmak istediğim boş kalan yaprak. Oysa tek yönlüydü yol ve rüzgâr gibi koşuyordu eşkin atları zamanın. Küstüm ieğim bağışlamadı beni.

ÇAPARI

Göz göze geldik bir an. Ölüm orada bir derin, bir soğuk sudan çağırıyordu. Gözlerinin mavisi karanlıktı. Gece boyu öylece baktı bize.

Oltadaki bizdik şimdi. Çaresiz çırpınışı içinde istavritlerin, mezgitlelerin. Üzerimize yürüyen dağların öfkesi, şaklatıp durdu ıslak kamçısını yüzümüzde sürekli.

/ çapari

Yıldızsız gök, yakamozsuz deniz. Tenimize de-
ğen soğuk gün ölüsü. Siyah beyaz bir korkuya
alt yazı, ekranımızdaki o bulanık görüntü. Bu
bekleyiş, bitmeyen bir karabasan.

Ötelerde ulaşılmaz umut ışıkları. Kulaklarımız-
da motor pat patları, görünmez balıkçı teknele-
rinin. Yakınımızdan sessice geçip giden bir ha-
yalet gemi. Sandalımızı izleyen deniz kızları...
Yanılsama düş kırıklığı, sanrı...

Belli ki çok uzun olacak aysız, tekinsiz gece.
Tetikte beş duyumuz. Yaşamla ölüm arası bir
gelgitte, sarılıp birbirinize böyle, siz hiç mesih
beklediniz mi?

ÖKSAMA

Güneşsiz bir gök altında, çoğul bir acıydınız. Erksiz emek pazarlarında. Uzamıştı yorgun sakallarınız, ince uzun yüzlerinizde. Duran bir araç, bir klakson sesiydi umut. Koşuyordunuz hep birlikte seçilebilmek için. Nasıl da değersiz, ne kadar da çoktunuz..

/yoksama

Motellerde, plajlarda aradım. Çok yıldızlı dinlence yerlerinde. Belki birisinde bekçi, kapıcıydınız. Almanya' da, İsveç' te, Hollanda' da, ta Avustralya' larda sordum. Tanımadı sizi kim-seler. Sanki hiç yaşamamıştınız, bu dünyada yoktunuz.

Geleceğinizi söylemişti sınıfınızdan iyimser biri. Hava alanlarında bekledim. Uçaklar indi, uçaklar kalktı. Mercedesler, BMV' ler geldi, tozutup geçti. Sınırdı mı tuttular, bırakmadılar mı sizi ülkenize? Anlayamadım bir türlü, neden gelmediniz, niçin yoktunuz?

/yoksama

Siz hep mi böyle acılarda, tanımsız kederlerde, gencecik yaşlarda doldurduğunuz gömütlerde, tutukevlerine sığmayan sesinizle, neden değilsiniz olmanız gereken yerlerde? Diktiğiniz gökdelenlerde kardeşlerim niçin yoksunuz, neden yoksunuz?

İçimde bir sancı yokluğunuz. Yüzümde utancı sizsiz oturulan sofraların. Kokar, çürür çevremde bir şeyler. Kanar durmaksızın, kanar yüz bin yıllık yarası insanlığın. Besler filizini bir civan umudun. Dokur izbe işliklerde yarınların ipek kumaşını zaman.

UYAN

Vaktidir davran sen de, yaralı incinmiş yüreğim. Tütüne, pamuğa giden, yorgun işçilerle birlikte. Varoşlardan akıp gelen öfkesiz selin içinde. Söylemeye acılı türküsünü, çiğnenmiş alın terinin.

Vaktidir davran sen de,oğullar kızlar yitirmiş kanayan öksüz yüreğim. Gün ağarmakta uyan. Silkinip yollarına düştü, arkasız arkadaşların çoktan. Adı ekmek ve özgürlük olan erdemli bir kavganın.

Uyan kalk haydi. Her günkü gibi gün ışığının, acının ve hiç bitmeyen bir umudun, o yaralı yanında. Kızgın güneş altında ve dondurucu soğukunda kışın. Yaşamın her anında, tarlalarda, fabrikalarda, liman ve doklarda yerini al kavgada ve sevdada, geç kalmadan, öpülesi ellerin arasında.

İMGEİ YAZ

Karışıp ırmağın kuşların şarkısına, yankılanıyor ıssız vadide sesim. Durup dinliyorum sonsuz yalnızlığında.

Kanayan bir geceden geçerek geldim. Kısıtıldığım daracık sokaklardan. Kışa hükümlü günlerinden çocukluğumun. Niksar' daki eski ahşap evimizin gözyaşı denizi derinliklerinden.

Yalınkılıç saldırırdı çatılardan kış. Baskın yediğinde dururdu nabızı kasabamızın. Bilirdim onursuz, zorba bir işgaldi bu.

/ imgesi yaz

Üşürdük, ısıtmazdı sevgili sesi annemizin. Sessizdi sürekli babamız, hiç gülmezdi yüzü. Bilmezdi saçlarımızı okşamayı; bozgunumuzu onarmayı elleri. Başaramazdı yenilgisinin hüznünü gizlemeyi, sorgulayan kaygılı çocuk gözlerimizden.

Yoksunlukların soldurduğu mutsuzluk simgele-
eriydik."Ah bir yaz gelse!" derdik. İmgesi yazdı çünkü özlemlerimizin. İçimizdeki yeri bir türlü doldurulamayan, o anlatımsız, ağırlı boşluk, eksiklikti yaz. Omuzlarımızda taşıyamayacağımız yüklerle, belki de hiç gelmeyecek bir yazı beklerdik.

/imgesi yaz

Hep uzaktan görsem de, gün üzgünü ömrümde yazı, çözdüm gizemli dilini, okudum kitabını. Bunca yılın içimde bastırılmış isyanıyla, derkenar çekip her sayfası, her satırına; yanıt olarak karşı bir baharı, yazı yazdım.

Yine boştu, yaralıydı, yalnızdı bir yanımda. İşte ben o büyük boşluğa, kanayan harflerle sevgisiz bir yüzyıla, haklı bir itirazı yazdım.

YOKSUNLUKLAR

Adına bir harf ekleyip gidiyorsun. Kararıyor su. Batıyor güneşi yüzümün.

Olmadığın odalarda, ölü bir sevginin başında, kaybolmuş bir çocuğum. Alışamıyorum kışlarına, üşüten yokluğunun.

Boşaltıp içimin köylerini, evlerimizi yakıyor birileri. Yeniden başlıyor sürgünümüz.

Kesmişler uzun kara saçlarını, susuyorsun bir çığlık gibi. Donmuş buz gibi öfkesiz kan. Sensiz hayat daraltıyor içimi.

III.vurdum içime son atını

ANAHTARSIZ

eski bir kilidim
kapandım kendime
yitik anahtarım la

büyüyor yüreğimdeki pas
açılamıyorum kimselere

gel aç beni kendine

KARDEŞİM KEDER

kaçıncı kardeőindi keder
belli ki en çok seni severdi
bungun anlarında bir dakika
ayrılmazdı bu yüzden
ıssız sokaklarda yanından

solgun bir erguvan mıydı
özenle taşıdığın yüzünde
dinmeyen yağmurlarda
sırılsıklam sığınan gözlerine

/ kardeşim keder

erguvan ya da menekşe
ne değişir her ikisi de
kara yaralı bir yüreğin
avlusunda sana açıyorsa

sulayıp içindeki hüznü
acıları besleyen günler
iz bırakmadan geçebilir mi
sen her mevsim sürekli
göğü kapalı bir evdeyken

SESSİZ

kaç deprem sonu
içinde kaç yangınla
tutuşan günde savrulan
bir kederdi sesi

kapamış gözlerini
külден yorganı altında
susmuş duyulmuyor
o alev enkaz evin sesi

/ sessiz

girsem ateş ormanına
kaçışır ceylanlar
uzar çığlık çığlığa
göğsünde kuşların sesi

rüzgârları dinmiş
yorgun bir güz
birazdan başlatabilir
yine yağmurlarını
camlarda hüznün sesi

/ sessiz

ıslak bir geceyi susarım
ömrüme gölgesi düşen
bulutlar konuşur
sabahı yasaklar sesi

kapanır bütün kapılar
yoksul yüzüme
gögümde ne ay kalır
ne de bir yıldız sesi

SİYAH LALE

bilmezdim böylesine sevildiğimi
çiçek bahçesi sanki sayrı odam
güzelleşti bugün gelişinle ölüm bile

yaşam boyu kanar yalnızlıklarda
tükenir solar bir yanımız sürekli
geç kalırız dostluklara sevgilere

uzat elini henüz vakit varken
aramızda büyüttüğümüz o siyah lale
değiştirsin rengini gülümseyişinle

BENDE KALAN

suskun bir sudur
almaz beni terkisine
oysa yollar çözülecek
açsa kapısını ülkeme
çözülecek saçları
büyük yalnızlığıma

kapatmış perdelerini sımsıkı
geçit yok gizlerine
güne soluyor çiçeği giderek
ürperiyor loş dehlizlerde

/ bende kalan

ölmüş içindeki uçarı çocuk
şiiir de yazmıyormuş artık
küsmüş dost olduğu dergilere

çiçekler olurdu eskiden
şimdi gözyaşları buldum
yaprakları arasında
bende kalan kitaplarının

GÖZBAĞI

rüzgârsız fırtınasızdım önce
vadime sığınırđı sürekli
avcıların izlediği ceylanlar
ben sarardım kırık kanadını
dallarına konan kuşların

en eski yaramdı uzak annem
kanardı kuytularda
kara bir dünü
öpüp paylaşamazdım hüznünü

/ gözbağı

daha bir derindi yarası
göstermek istemezdi
kimselere güzel babam
yoksul onuruyla sarıp gizlerdi

bir deli rüzgâr edindim sonra
bağışlamayan sonsuz bir öfke
çoktan vazgeçtim yakarmaktan
sürekli yanlışlar yapan
miyop ve sağır bir tanrıya
çözdüm gözbağımı geç de olsa
dünyayı gördüm seni gördüm

ESKİL ACI

ne sınavlardan geçti ömrüm
gün günden daha karanlık
bittiği yerde yeniden başlayan
tükendiğim tekinsiz yol
gecede uzayan çığlık

yaralıydı arkada kaldı kanadı
kırık çocuk yanım
o sönmeyen yangınlar
savurdu yıllarımı

/ eski! acı

amansız gül kırım!arında
kesildi incecik oğul dalım
sürüldü yurdundan
onulmaz göçlerle
yeni acılara

uzun engebeli gurbet
umutsuz belirsiz gelecek
ulaşamadı menzile
yollarda kaldı yaşlı yanım

/ eskil acı

inci bir kolyeydi koptu
dağıldı dört yanına dünyanın
sağ kalan sahipsiz yanım
her parçası ayrı kanar
her parçası ayrı yitik

yoruldum aramaktan
rüzgârların önünde seni
uçuşur çiçek tozlarım
toplu gömütler üstünde
bulamadım izlerini sevgili

/ eskil acı

utançtan mı kızarmıştı
ırmakların yüzü günlerce
kan mıydı yoksa akan
nasıl kabullenmişti toprak
onca güzel insanı

bırak kapansın diyorsun
bu kangren bu eskil yara
ateşin düştüğü yer yüreğim
kararan benim dünyam

bağışlasam şimdi sizleri
yitenler geri gelebilir mi
talan edilen mülkümde
artık bana yer var mı

KALBİM BİR ÖREN

tek bir canlı geçmedi
günlerdir yakınımdan
ne telefonum çaldı
ne kapımın çingırağı
yaşlı kalbim bir ören

hep o yalnızlıktan baktım
kıyısına itildiğim bir hayata
bana sonsuz borcu olan hayata
ne köküm var tutunacak
ne toprağım kök salmaya

GÖRMEYEBİLİRİZ BİR DAHA

son günleri yaz bahçelerinin
boş masalarda hüznün
yürüyoruz ağır adımlarla
sonyazına ömrümüzün

bir ben kaldım burada bir de sen
sahilde dolaşan yalnız leylek
senin kanadın kırık benim'se kalbim
terketti bizi bütün sevdiklerimiz

hazır değiliz karşılamaya henüz
kaygılarla yaklaşan bir kışı
görmeyebiliriz bir daha biliyor musun
ikimiz de gelecek ilkyazı

SÜRÜYOR ACI

coşkuyla ağarıyor tan
karşı dağın doruğundan
gülümseyecek birazdan güneş
aşkla açılan tomurcuğa
sabahı selamlayan kuşlara
öpüp kutsayacak gün boyu
işçi arıların uğultusunu

/ sürüyor acı

gidermiyor yorgunluğu
ürettiğiniz sarışın bal
anımsayınca bin yıllarca
kimlerin yiyegeldiğini
batıyor birden güneş
kırılıyor içinizde
bir ince dal sürekli

çıplak ayak yürüyerek
zler bırakıyorsunuz
ozlu patikanın kalbinde
siliyor sessizlik izlerinizi
sürüyor acı yine

ÖLDÜRÜN BENİ

düşsel çocuğuyum
ilkel korkularınızın
sizdiniz yaratan beni
sığınma güdünüz
karanlığında mağaranızın
sanal kanatlarım altına

birikir bin yıllardır acı
yarınsız yollarda savrulan
yanıtsız sorularla
çekip çevir içinde
gece gündüz sizi
evrenin süreğen döngüsü

/ öldürün beni

yalnızlığınızdı büyüten
umarsızlığın kollarında
o eskil yeşil yanınızla
eğildiniz önümde
armağanlar sundunuz
tapınaklarınızın sunağında

güvenip yüce yargısına
kör sağır bir yargıcın
günde beş mevsim
yararsız yakarılarla
geçen anlamsız bir yaşamı
yakınmasız kabullenip
kutsadınız yıldızsız geceyi

/ öldürün beni

gün ağarınca apaçık
görünecek derinlikleri denizin
gölkemli cücelikleri
sizin o yücelttiklerinizin

tanrıları öldürün
bütün tanrıları
yaratan sizsiniz
bağışlayan yalnız siz
öldürün artık içinizdeki beni

ANAHTAR

sevgisiz evlere karşı
bir başkaldırı mıydı
sokaklara salışın kendini
belirgin bir adresi yoktu belki
yüzünden eksilmeyen hüznün
daracık sokaklardan
ıssız deniz kıyılarından
toplardım sürekli seni

/ anahtar

hayatından koparılan
yazılmamış sayfaların
anlatımsız boşluğunda
yönsüz amaçsız savrulan
yurtsuz bir yalnızlıktın
sığamazdın bir yerlere
rüzgârların önünden toplardım
gecenin karanlığında seni

bir anlamı olmalı
bu bizim çektiklerimizin
ateşin suyun toprağın
sürüp giden acının
kesin bir anlamı olmalı

/ anahtar

günaydın başlayan yeni gün
bilincimi aydınlatan güneş
kimliği giderek beliren
çoğul küresel yoksunluk
gün günden eksiltip
bizleri bunaltan karanlık
kapıları yüzümüze kapatan hayat

sevgilim haydi kalk
bir gün olsun sevinçle
güler yüzle uyan yanımda
gözlerin umutla açılsın geleceğe
çiçeklensin perdeleri evimizin
adresi belirdi artık hüznümüzün
yönü belli öfkemizin
ellerimizde anahtarı kapıların
birlikte omuz omuza yine
halaya durduğumuz zaman

YALNIZLIK DEĞİNİLERİ

ıssızlığı türkülerdi eskiden
o yoksul çeşmenin ince suyu
şimdi büsbütün kutsuyor suskuyu

bir kum tanesiydi bu sonsuz çölde
savurup durdu sürekli rüzgâr
onu da aranıza alın kuşlar

aşklar bitti
gitti birer birer dostlar arkadaşları
neye dokunsa acıtıyor yalnızlık

yılıkyaya salınmış yalnız at
sürünün o en sonundaki
daha çok incitme onu hayat

YİNE O ACI

annem mi
çiğnenmiş bir çiçek
uzun ince ömründe
bir kerecik gülmeyen
o büyük kırımın
kara gecesinde
koparılan kanlı köklerinden

unut diyorsun nasıl
unutabilirim ki içimdeki
o sönmeyen yangını
bunca yıllardan sonra
her anımsayışında
gömütünde bile o gül
sessizce kanıyorsa

VURDUM İÇİMİN SON ATINI

gün ağardı kent uyandı
kederi bana verdiler
kalabalıklar içinde
deva bulmaz bir tenhalığı
kanlı gözlerim
günlerdir kapanmadı

/ vurdum içimin son atını

yollara düştüm
yüz binlerle yeniden
al bu acımı acına düşsün
çığ düşercesine yüreğine
geldim kapına durdum
yüzüme kapanan kapına

ister acıma yüz
ister kıyısında dur hüznün
gemim su aldı kuşatıldım
vurdum içimin son atını
gömütüm göç yollarında kaldı

Güz Balkonu Bedrettin Aykın'ın sekizinci şiir kitabı. Okurları onu her Mevsim Acılar, Gecede Söylenen Türküler, Eksik Bir Gökyüz, Yaralı İlkyaz, Ansızın Güz, Sevda Sureleri, ve Yalnızlıklar adlı yapıtları ile tanıyor. Tenha bir "Güz Balkonu"nda 65 yaşını kutluyor Bedrettin Aykın bu yeni yapıtıyla. Bu yüzden bir yönüyle buruk, hüznü şiirler bunlar. Ancak şairin hüznünün salt yaşama bir "Güz Balkonu"ndan bakıyor olmasından kaynaklandığı düşünülmemeli. Halkı büyük acılar yaşamış; insanları bir süredir gülmeyi unutmuş bir ülkenin şairinin hüznünü, iktidar olanların karşısında sorgulayıcı, eleştirel bakışını, karşı duruşunu da bulacaksınız onun şiirlerinde.

ISBN 975-344-248-3

9 789753 442480

